

han her udtalte sig, ikke har huffet paa — var opgiven, og at man istedet derfor havde foreslaaet, at der skulde en særlig Lov dertil, Noget, Landstthinget heller ikke vilde kunne frafalde, og som Folkethinget ogsaa er gaaet ind paa. Fra det Dieblif har Adskillelsen tabt al mulig Interesse. Det er altsaa det Eine, at der er kommet en saadan Lov til os, indeholdende almindelige Regler, til hvilke vi ikke kunne give vort Samtykke uden under den Forudsætning, at de meget snart vilde vende tilbage til en virkelig grundig Prøvelse, som det er umuligt nu at foretage. Men denne Lov vil, som der gjentagende er gjort opmærksom paa under Forhandlingerne, ikke kunne indbringe Statskassen en eneste Skilling uden under den Forudsætning, at en anden Lov vedtages, som fastsætter, hvilket Skattebeløb der i Genhold til hiin Lov skal opkræves. Til en saadan har Regjeringen derfor ogsaa forelagt Folkethinget Forslag samtidigt med dette Lovforslag; men det har været fuldstændig lagt hen. Jeg skal dog minde om, at det var bygget paa Contingentsystemet og gik ud paa en Gjentagelse af den tidligere Opkrævning for to Skatteterminer. Men nu er der omtrent samtidigt med, at det foreliggende Lovforslag gik til Landstthinget, fremkommet et af det i Folkethinget herom nedsatte Udvalg udarbejdet Lovudkast, der er bygget ikke paa Contingentsystemet, men paa Anvendelsen af nærværende Lovforslag. Egesom nu dette Lovforslag ikke kan nytte det Mindste, uden at det andet er vedtaget, saaledes vilde altsaa heller ikke det andet kunne nytte det Mindste, naar ikke det Maskineri, hvortil det henholder sig, har fundet Sanction. Det vil altsaa sees, at Lovgivningsmagten var kommen i et fuldstændigt Uføre, idet to Lovforslag, der hvert for sig vare betydningsløse, naar de ikke begge vedtoges, behandlede hver i sit Thing. Hvorledes staaer det nu med den anden Lov, som i finantfiel Henseende er meest magtpaaliggende? Med den staaer det sig saaledes, at den ikke er kommen til anden Behandling i Folkethinget og altsaa i allerbedste Tilfælde har to Behandlinger tilbage i Folkethinget og tre i Landstthinget, inden der kan være Tale om, at den bliver til Lov. Det er derfor, jeg troer, at Udvalget og altsaa ogsaa Landstthinget, som

deri har fulgt det, have handlet rigtigt i at slaae de to Lovforslag sammen; thi nu ere de begge to kun Love for denne ene Skatteopkrævning, og begge ere de i den Grad betingede af hinanden, at de rettelig kun bør udgjøre een Lov. — Naar jeg nu altsaa spørger, hvorledes Sagen derefter vil stille sig, saa er det jo ganske klart, at, naar Loven vender tilbage til Folkethinget, saaledes som den nu er vedtagen, vil det staae i Folkethingets Magt ved en eneste Behandling at tiltræde den og saaledes bringe denne Sag tilende, og selv om Folkethinget skulde foretage nogen Forandring i Loven, vilde Sagen kun komme til en eneste Behandling her og dermed være endelig og definitivt afgjort. Naar Folkethinget altsaa nu faaer denne Sag tilbage, vil det finde den lille Lov, som i Folkethinget endnu ikke engang er kommen til anden Behandling, Ord til andet i nærværende Lovs § 1. Der var efter anden Behandling en lille Forskjel med Hensyn til Procenten, men den er nu udslettet, og naar altsaa Folkethinget vil tage ved Siden af hinanden det Forslag, som er fremkommet fra det der nedsatte Udvalg, og nærværende Lovudkasts § 1, saa vil det finde, at de indeholde aldeles Et og det Samme. Der indeholdes dernæst i Lovforslaget det Forslag, som er kommet til Landstthinget fra Folkethinget; det er det, der findes §§ 2 til 30, naturligtvis ikke Ord til andet, men med Modificationer, som der ikke kan være Tvivl om Landstthingets Berettigelse til at foretage, medmindre det skulde være Lov, at Landstthinget kun skulde være til for at bære Folkethingets Slæb; det oversendte Lovforslag er i disse Paragraffer gjentaget med meget smaa moderate Modificationer, saa smaa, at man sikkert ikke vilde have kunnet nøies dermed, naar man ikke havde befundet sig under et Tryk som det, hvorunder vi staae, og naar man ikke havde en Pligt imod Statens Finantser, for hvilke Ansvaaret vistnok først og fremmest paaligger Regjeringen, men for hvilke Ansvaaret ganske vist ogsaa paaligger den lovgivende og bevilgende Myndighed — thi det er en Sætning, som det vel kunde være værd daglig at indskræpe alle dem, der have med Lovgivningsarbejdet at gjøre, at med Myndighed følger